

MONSTER ZOO 3

DE LAVA ZOO

Lees ook de andere boeken van Tjerk Noordraven:

MONSTER ZOO

Monster Zoo 1: Voedertijd (8+)

Monster Zoo 2: Op trolenjacht (8+)

DE ENGSTE SERIE DOÏT

Het nieuwe spookhuis (9+)

De Transsylvanië Express (9+)

De horrorhoeve (10+)

Het schedelrijk (10+)

OVER MONSTERS

Het boek van wonderlijke wezens die werkelijk

bestaan (10+)

MONSTER ZOO 3

DE LAVA ZOO

TJERK NOORDRAVEN

MET ILLUSTRATIES VAN JACQUELINE VAN RHIJN

© Tjerk Noordraven, 2021

© Moon, Amsterdam 2021

Illustraties © Jacqueline van Rhijn, Newcomix, 2021

Foto auteur © Vincent Kos

Vormgeving: Caren Limpens

ISBN 978 90 488 5711 1

ISBN 978 90 488 5712 8 (E-BOOK)

NUR 282, 283

www.tjerknoordraven.com

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

**MEE
NAAR
MEXICO**

'Vuurbal, kom terug!' brul ik, maar het paarse draakje luistert niet.

Wild van opwinding stuift hij door de lege dierentuin, met de hondenlijn die ik net nog in mijn hand had **kletterend** achter hem aan.

Hij stormt recht op een wilde eekhoorn af die bij het houten hek van de kamelenvlakte rondscharrelt.

Maar de eekhoorn heeft hem gezien en duikt **razendsnel** opzij.

BAM!

Vuurbal klappt vol met
zijn snuit tegen het hek.
Vlug ren ik op hem af om
hem te grijpen, maar hij springt
alweer overeind,
glijt tussen
mijn graaiende
armen door en
spurt achter de
wegvluchtende
eekhoorn aan.

In een **wolk van stof** rennen Vuurbal en de eekhoorn over het pad.

De eekhoorn weet het draakje voor te blijven en flitst op een groepje bomen af. Met een grote sprong springt het knaagdier tegen een boomstam op en trippelt vliegensvlug omhoog.

Het draakje klapt meteen zijn vleugels uit en fladdert schuin omhoog. Hij suist op de eekhoorn af, spert zijn bek open...

Maar precies op dat moment slingert de eekhoorn met een **wilde sprong** naar rechts. Hij grijpt een tak vast, trekt zijn lichaam op, trippelt naar voren en springt naar de volgende boom.

Vuurbal duikt meteen achter hem aan. Hij zoekt onder een tak door, draait om een volgende tak, scheert tussen de bladeren door...

Opeens is hij vlak voor de eekhoorn.

De eekhoorn piept van schrik. Het is te laat om weg te springen, het draakje is al te dichtbij.

Doodsbang duikt de eekhoorn ineen...

De opengesperde bek raast op hem af...

TJAK!

Met een **wilde schok** blijft Vuurbal hangen.

De lijn aan zijn halsband staat helemaal strak.
Het achtereind zit verstrikt in de takken.

Happend naar adem fladdert Vuurbal achteruit.

De eekhoorn komt overeind en maakt dat hij
wegkomt.

Met een trieste blik kijkt het draakje hem na.

‘Dat krijg je er nou van, Vuurbal!’ bries ik. ‘Hoe
vaak moet ik het nou nog zeggen?! **Eekhoorns
zijn geen eten!**’

Als ik Vuurbal eindelijk uit de boom heb gekregen, is het al half tien. Dat betekent dat ik heel erg op moet schieten, want als ik om vijf over tien niet thuis ben, belt mijn moeder misschien naar het huis van mijn vriend Mars.

Na het avondeten zeg ik altijd tegen mijn moeder dat ik bij Mars huiswerk ga maken.

Mijn moeder heeft heus wel in de gaten dat ik niet écht mijn huiswerk ga maken, maar ze denkt dat ik met Mars ga **gamen**.

In werkelijkheid ga ik helemaal niet naar hem toe, maar naar de dierentuin om Vuurbal uit te laten.

Dit is misschien een goed moment om te vertellen dat mijn moeder **niets** weet van mijn geheime leven als monsterwaker. Ze wist niet eens dat mijn vader een monsterwaker was, ook al was ze jarenlang met hem getrouwd.

Zelf wist ik ook niet dat mijn vader een monsterwaker was, totdat hij op een dag in het ziekenhuis belandde met een **gigantische giftand** in zijn arm. Die dag vertelde hij me alles... en benoemde hij **mij** tot monsterwaker. Nu, een paar maanden later, ligt mijn vader nog steeds in het ziekenhuis. Zijn lichaam is bijna helemaal verlamd, maar gelukkig kan hij nog wel praten. Ik bezoek hem bijna elke dag.

Terwijl ik me met het kleine draakje in mijn armen door de dierentuin haast, vraag ik me af of het niet beter is om te stoppen met deze avondwandelingen.

Ik was ermee begonnen omdat ik hoopte dat ik Vuurbal zo kon leren om naar me te luisteren. Zodat ik ooit, als hij groot is, op hem kan **vliegen**.

Maar inmiddels begin ik de hoop een beetje op te geven. Vuurbal luistert **nooit** naar me.

Hij doet altijd gewoon waar hij zin in heeft.

Top 3 avondwandeling-ellende:

3. Toen Vuurbal op het dak van het reptielenhuis vloog en weigerde om naar beneden te komen, en ik langs de regenpijp omhoog moest klimmen om hem te gaan halen. Toen ik eindelijk met heel veel moeite boven was gekomen, keek hij me aan, klapte zijn vleugeltjes uit en fladderde naar beneden.

2. Toen Vuurbal ineens de lucht in vloog en daarbij zó hard aan de lijn trok dat ik over een hekje tuimelde en met een grote plons in het water van de zeekoeien viel.
1. Toen er een bromvlieg tegen Vuurbals snuit botste en het draakje zó boos werd dat hij een enorme vuurwalm uitstootte en er een prullenbak in brand vloog. Bijna vloog ook het houten hek erachter in de fik, maar gelukkig was er een tuinslang in de buurt en kon ik het vuur net op tijd blussen.

‘Je moet je echt eens leren gedragen, Vuurbal!’ mopper ik. ‘Anders mag je niet meer mee naar buiten!’

Ik zeg het heel streng, maar het draakje kijkt me met zo’n schattige blik aan dat ik **onmogelijk** boos kan blijven.

Lachend kriebel ik hem onder zijn kin.

We passeren de apenrots en de krokodillenvijver en bereiken dan het nachtverblijf van de tijgers.

De tijgers in hun donkere kooien kijken nauwelijks op als we voorbijkomen.

Vlug open ik de geheime deur achter de wand met bijlen, stap de reusachtige lift in en zoef omlaag naar de ondergrondse **Monster Zoo**.

Als de liftdeuren open glijden, wurmt Vuurbal zich uit mijn armen en fladdert zelf naar zijn kooi.

Op mijn tenen sluip ik achter hem aan.

De monsters in de gigantische kooien liggen bijna allemaal te slapen.

groene draak
(diep in slaap)

Ik wil ze niet wakker maken, want dan beginnen ze keihard te **grommen** en te **brullen**.

Zo zachtjes mogelijk draai ik de kooi van Vuurbal op slot.

‘De komende twee weken kan ik je niet uitlaten,’ fluister ik. ‘Mijn moeder wil per se dat ik meega op haar huwelijksreis naar **Mexico**. Maar zodra ik terug ben, gaan we weer naar buiten, oké?’

Vuurbal houdt zijn kop schuin en kirt zachtjes.

Glimlachend steek ik mijn hand door de tralies en kriebel hem in zijn nek.

Dan kom ik overeind en sluipt met de sleutelbos in mijn handen naar de stal.

Silas, de stokoude **centaur**, staat al op me te wachten.

Ik geef hem de sleutelbos.

‘Ik voel me echt heel lullig,’ zeg ik. ‘Dat ik wéér van je moet vragen om de monsters te verzorgen.’

‘Daar hebben we het al over gehad,’ broemt Silas. ‘Het is echt niet erg. Je hebt ontzettend hard

gewerkt de afgelopen maanden. Ik ben blij dat je een keertje op vakantie kunt.'

'Pff,' zucht ik. 'Als het aan mij lag, zou ik lekker hier blijven. Ik heb er echt **helemaal geen zin in!**'

Silas legt zijn hand op mijn schouder.

'Het wordt vast leuk,' sust hij. 'Rust maar lekker uit. En maak je vooral geen zorgen over wat er hier gebeurt. Ik heb alles onder controle.'

'Weet ik,' antwoord ik dankbaar.

Een halfuur later zit ik op mijn bed te praten met Siggy.

Het blauwwitte **hologram** van haar hoofd en schouders schijnt uit het apparaatje dat ik in mijn handen heb.

Sinds onze **trollenjacht** hologram-bellen we bijna elke avond.

Het is echt fijn om met iemand te kunnen kletsen over de dagelijkse dingen in een Monster Zoo.

Siggy vertelt dat een van haar **illhveli** een infectie aan zijn oog heeft en dat ze hem vandaag **oogdruppels** moest toedienen.

Maar de monsterwalvis bleef natuurlijk niet stil liggen.

Ze kon hem ook niet verdoven, want op zijn rug zit een heel dik pantser waar verdovingspijltjes niet doorheen kunnen.

Uiteindelijk kwam ze op het idee om de oogdruppels met een **blaaspijp** op het oog af te schieten.

‘Wat slim!’ roep ik.

Siggy grijnst trots.

Illhveli zijn gigantische monsterwalvissen die vroeger rond de kust van IJsland zwommen. Nu wonen ze allemaal in Siggy's Monster Zoo. Ze zijn levensgevaarlijk, maar Siggy voedert ze gewoon met de hand.

